

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JUDr. LUHAN & spol.
Mgr. Michaela Kasper Beňová, advokátka
Masarykova 1250/50, 289 22 Lysá n.L.
tel.: 325 551 053, ID DS: zshaji
e-mail: michaela.benova@akluhan.cz; www.akluhan.cz
IČ: 71467211, zaps. v seznamu advokátů ČAK pod č. 11894

ÚSTAVNÍ SOUD Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	31 -01- 2019 3
_____ krát Přílohy: _____	
Vyřizuje:	

Ústavní soud ČR
Joštova 8
Brno 2
660 83

Spisová značka:

Naše značka:
408796

Vyřizuje:
Mgr. Kasper Beňová

V Lysé n.L., dne:
31.1.2019

Stěžovatelka: **Mgr. Michaela Kasper Beňová**, advokátka se sídlem 289 22 Lysá nad Labem, Masarykova 1250/50

Digitálně podepsal Mgr. Michaela
Kasper Beňová
Datum: 2019.01.31 09:56:24 +01'00'

Vedlejší účastník: **Krajský soud v Praze**, Nám. Kinských 5, 150 75 Praha 5

Ústavní stížnost

proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne
29.11.2018, č.j. 30 Co 354/2018-84

Emailem – podepsáno elektronicky

LUHAN & spol. 31 -01- 2019
provedena k

Zpracovala : _____

Přílohy:

- usnesení Krajského soudu v Praze, č.j. 30 Co 354/2018-84
- rozsudek Okresního soudu v Nymburce, č.j. 5 C 50/2018-71
- usnesení Okresního soudu v Nymburce, č.j. 5 C 50/2018-76

Nepředchází

I.

Usnesením Okresního soudu v Nymburce ze dne 16.4.2018, č.j. 5 C 50/2018-22, byla stěžovatelka jako advokátka ustanovena opatrovníkem žalované v řízení o zaplacení částky 51.874,32 Kč s přísl. Stěžovatelka zastupovala žalovanou v tomto řízení, kdy řízení skončilo dne 8.8.2018 vydáním rozsudku, č.j. 5C 50/2018-71.

Tímto rozsudkem soud uložil žalované zaplatit žalobkyni 6.329,- Kč s přísl. V části o zaplacení 45.545,32 Kč spolu s přísl. byla žaloba zamítnuta. Dále byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení v částce 11.217,21 Kč, a to na účet Okresního soudu v Nymburce, do 3 dnů od právní moci rozsudku. Jednalo se o 76% nákladů řízení, když žalovaná byla úspěšná v poměru 88% a 12% neúspěšná. Náhrada nákladů řízení žalované byla soudem stanovena dle vyhl. 177/1996 Sb. (AT) § 7 bod 5 ve spojení s § 12a odst. 1 ve výši 2.544,- Kč za jeden úkon právní služby.

Rozsudek nabyl právní moci dne 27.9.2018 a vykonatelnosti dne 2.10.2018.

Vyúčtování provedeného právního zastoupení žalované stěžovatelka podala k soudu dne 9.8.2018. Okresní soud v Nymburce usnesením ze dne 8.11.2018, č.j. 5 C 50/2018-76, přiznal stěžovateli odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 14.759,48 Kč. Jednalo se nižší částku, než stěžovatelka požadovala. Stěžovateli nebyl přiznán úkon právní služby provedený dne 3.5.2018, dále nebyl přiznán režijní paušál, náhrada za promeškaný čas na cestě ani jízdné (vč. DPH celkem 3.938,50 Kč). Jednalo se úkon - prostudování spisu, když ustanovená advokátka provedla prostudování spisu, aby mohla provést právní rozbor věci a připravit účinnou obranu žalované proti podané žalobě. Spolu s usnesením o ustanovení opatrovníka byl stěžovateli doručen pouze návrh na vydání EPR. Přílohy žaloby nebyly doručeny. Vzhledem k tomu, že žalovaná je neznámého pobytu, nebylo možné provést s ní právní poradu a bylo nutné dojet k soudu a spis prostudovat.

Z tohoto důvodu podala stěžovatelka proti usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 8.11.2018, č.j. 5C 50/2018-76, dne 12.11.2018 odvolání, kdy napadla rozhodnutí pouze v tom rozsahu, že jí nebyl přiznán výše uvedený úkon studium spisu. V jiné části rozhodnutí stěžovatelka nenapadala. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 29.11.2018, č.j. 30 Co 354/2018-84, usnesení soudu prvního stupně v celém rozsahu změnil tak, že celkovou výši odměny stanovil částkou 4.880,- Kč (kdy odměnu za jeden úkon stanovil soud ve výši 400,- Kč namísto soudem 1. stupně původně přiznané odměny 2.544,- Kč za úkon), jinak ho potvrdil. Usnesení Krajského soudu v Praze bylo stěžovateli doručeno 7.1.2019.

II.

Ústavní stížnost je podávána ve lhůtě 2 měsíců od doručení rozhodnutí o posledním opravném prostředku, který zákon k ochraně práva stěžovateli poskytuje. Usnesení Krajského soudu v Praze, č.j. 30 Co 354/2018-84, bylo stěžovateli doručeno dne 7.1.2019.

Dovolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze není přípustné dle § 238 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Dle stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 8.10.2015, sp. zn. Pl. ÚS 42/15-st, je-li účastníkem řízení před Ústavním soudem advokát, nemusí být podle ustanovení § 30 odst. 1 zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, zastoupen jiným advokátem.

III.

Ústavní stížností napadené usnesení Krajského soudu v Praze je v rozporu s ústavně zaručenými právy stěžovatelky:

a) Rozpor se zásadou spravedlivé odměny za vykonanou práci (rozpor s čl. 28 LZPS per analogiam a mezinárodními smlouvami) a zásah do práva vlastnit majetek (dle čl. 11 LZPS)

Stěžovatelce jako advokátce, která byla ustanovena žalované v řízení o zaplacení 51.874,32 Kč, byla za její zastupování místo původně přiznané odměny v celkové výši 14.759,48 Kč na základě stěžovatelkou podaného odvolání přiznaná celková odměna pouze ve výši 4.880,- Kč.

Stížnost stěžovatelka podávala z toho důvodu, že se domnívala, že jí náleží i odměna za úkon – prostudování spisu, když byla ustanovena opatrovnící až v průběhu řízení, soud listiny ze spisu advokátce nezaslal a se žalovanou nebylo možné provést právní poradou, aby stěžovatelka mohla zjistit skutkový i právní stav věci.

Krajský soud dovodil, že stěžovatelce nenáleží odměna za zastupování v řízení o zaplacení 51.874,32 Kč ve výši 2.544,- Kč za jeden úkon právní služby dle § 7 bod 5 ve spojení s § 12a odst. 1 AT, ale pouze dle § 9 odst. 5, § 7 bod druhý a § 12a AT ve výši 400,- Kč za jeden úkon právní služby. Krajský soud vyhověl stěžovatelce, pokud požadovala minimálně přiznání náhrady hotových výdajů a promeškaného času spojených se studiem spisu, tedy náhradu cestovních výdajů ve výši 211,- Kč a náhrady za promeškaný čas ve výši 200,- Kč.

Napadeným rozhodnutím tak bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivou odměnu dle čl. 28 LZPS per analogiam, podle něhož zaměstnanci mají právo na spravedlivou odměnu za práci. V tomto směru je také Česká republika vázána mezinárodními smlouvami. Např. Všeobecná deklarace lidských práv z r. 1948 ve svém čl. 23 odst. 2 stanoví, že každý má bez jakékoliv diskriminace nárok na stejný plat za stejnou práci. Podobně čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech upravuje princip rovnosti před zákonem a zákaz jakékoliv diskriminace. Dále Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech v čl. 7 upravuje právo člověka na stejnou odměnu za práci stejné hodnoty.

Přiznání odměny za zastupování ve věci o zaplacení 51.874,32 Kč ve výši 400,- Kč za úkon s odůvodněním, že se jedná o ustanoveného opatrovníka účastníku, jehož pobyt není znám, je v rozporu se zásadou spravedlivé odměny za vykonanou práci. Stěžovatelka fakticky vykonávala zastoupení v řízení o zaplacení 51.874,32 Kč (a byla v zastupování převážně úspěšná). Stěžovatelce měla tak být přiznána odměna za úkon právní služby z předmětu řízení (51.874,32 Kč) a ne dle § 9 odst. 5 AT, kdy stěžovatelka nevykonávala pouze funkci doručovací schránky, ale vykonávala právní zastoupení a úspěšnou obranu v řízení o zaplacení 51.874,32 Kč.

Pokud tedy stěžovatelce byla přiznána odměna pouze ve výši 400,- Kč za jeden úkon právní služby, místo odměny ve výši 2.544,- Kč, bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivou odměnu dle čl. 28 LZPS per analogiam, čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech.

b) Rozpor se zásadou zákazu diskriminace (rozpor s čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod)

Stěžovatelka je srozuměna s tím, že jí ani po podaném odvolání nebyla přiznána odměna za úkon studium spisu, lze přijmout názor, že ho soud přizná pouze v odůvodněných případech. (Když odvolací soud přiznal stěžovatelce alespoň promeškaný čas na cestě k tomuto úkonu a jízdné.)

Stěžovatelka je však přesvědčena, že jí měla být přiznána odměna za zastupování minimálně ve výši 14.759,48 Kč tak, jak jí odměnu přiznal soud 1. stupně.

Dle ust. § 140 odst. 2 o.s.ř. byl-li ustanoven účastníku zástupcem advokát, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování, popřípadě též náhradu za daň z přidané hodnoty stát.

V daném případě soud 1. stupně uložil ve větší části neúspěšnému žalobci zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 11.217,21 Kč, a to na účet Okresního soudu v Nymburce, když se jednalo o 76% (100% 14.759,48 Kč). Soud tak sám sobě (státu) přiznal odměnu ve výši 2.544,- Kč za úkon (celkem 11.217,21 Kč, kdy se jednalo o poměrné snížení odměny dle úspěchu ve věci) a stěžovatelce jako ustanovenému zástupci pak přiznal pouze odměnu ve výši 400,- Kč za jeden úkon, celkem vč. DPH pak 4.880,- Kč.

V tomto postupu stěžovatelka spatřuje porušení zákazu diskriminace dle čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

c) Rozpor s právem na legitimní očekávání ochrany majetku (rozpor s čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod)

Napadené rozhodnutí zasahuje do základního práva stěžovatelky garantovaného čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. do základního práva na legitimní očekávání ochrany majetku, jež je integrální součástí ochrany majetkových práv, což musí najít reflexi v normách jednoduchého práva, resp. v jejich výkladu, který podávají obecné soudy, jež jsou k ochraně základních práv zavázány ustanovením čl. 4 Ústavy České republiky.

Na uvedený nárok stěžovatelky jako advokátky se vztahuje její právo na legitimní očekávání zmnožení majetku plněním od státu, které je ústavně garantované podle čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Odvolací soud tak svým rozhodnutím porušil základní právo stěžovatelky legitimně očekávat zmnožení majetku plněním od státu.

d) Porušení zásady rovnosti účastníků řízení (čl. 37 odst. 3 LZPS, čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) i celého souboru práv na spravedlivý proces (dle čl. 36 LZPS i dle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

Stěžovatelka dále namítá, že změnou již jednou přiznané odměny ve výši 2.544,- Kč za jeden úkon právní služby (celkem 14.759,48 Kč) na odměnu ve výši 400,- Kč za jeden úkon právní služby (celkem 4.880,- Kč), když navíc soud sám sobě (státu) přiznal odměnu ve výši 2.544,- Kč za úkon (celkem 11.217,21 Kč), došlo k porušení ústavní zásady rovnosti účastníků řízení i celého souboru práv na spravedlivý proces dle čl. 36 LZPS i dle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Byl-li advokát ustanoven soudem opatrovníkem dle § 29 odst. 3 o.s.ř. pro zastupování v řízení před soudem, jde o činnost, kterou je třeba považovat ve smyslu § 1 odst. 2 věta druhá zák. č. 85/1996 Sb. za poskytování právních služeb advokátem. Mezi činnostmi advokáta, jenž byl ustanoven opatrovníkem účastníka neznámého pobytu, a advokáta, který byl ustanoven zástupcem účastníka dle § 30 odst. 2 o.s. ř., není zásadní rozdíl, naopak ustanovený opatrovník má při ochraně práv zastupovaného ztíženou pozici, neboť může vycházet jen z obsahu spisu.

Není pak žádný důvod pro to, aby odměna opatrovníka byla oproti odměně advokáta, ustanoveného dle § 30 odst. 2 o. s. ř. určované podle § 7 AT zásadně snížena. Použití

- 7 - 4 -

ustanovení § 9 odst. 5 AT odvolacím soudem v daném případě proto stěžovatelka za použití čl. 95 odst. 1 Ústavy považuje v rozporu s § 1 odst. 2 zák. č. 85/1996 Sb. i s čl. 1 LZPS, neboť zakládá neodůvodněnou nerovnost v odměně za shodnou práci advokáta.

Dále stěžovatelka namítá to, že podaným odvoláním napadla rozhodnutí soudu 1. stupně pouze v tom rozsahu, kdy stěžovatelce nebyla přiznána odměna a hotové výlohy na úkon právní služby – studium spisu.

Dle § 212 o. s. ř. má odvolací soud věc projednat v mezích, ve kterých se odvolatel domáhal přezkoumání rozhodnutí.

Pokud tedy odvolací soud změnil napadené rozhodnutí i v rozsahu, do kterého stěžovatelka odvolání nepodala, porušil tak zásada zákazu reformace in peius, která patří mezi jednu ze základních zásad práva na spravedlivý proces.

Zásadní změna v přiznání (resp. nepřiznání) odměny za zastupování v řízení provedená odvolacím soudem v daném případě nabyla ústavněprávní dimenze, neboť postup soudu při interpretaci a aplikaci příslušných zákonných ustanovení považuje stěžovatelka za svévolný a v zásadním rozporu s principy spravedlnosti.

Odvolacím soudem dovozené závěry považuje stěžovatelka za svévolné, nepředvídatelné, postrádající racionální základnu a vybočují z hranic, které účastník může předvídat.

IV.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Ústavní soud ČR vydal tento nález:

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29.11.2018, č.j. 30 Co 354/2018-84, se dle ust. § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu, z r u š u j e.

